

1) Bedankt dat wij je mochten interviewen. Kan jij jezelf kort voorstellen voor degenen die jou nog niet kennen?

Hoi, mijn naam is Petra Doom, auteur van onder meer de urban fantasy-reeks *Overstekers* en *Kindereen van Orpheus*. Ik ben al een boekenwurm zolang ik me kan herinneren – in een boek stappen en in een nieuwe wereld terechtkomen is een van de meest wonderlijke dingen die we als mens kunnen doen. Schrijven ontstond voor mij als een soort natuurlijk vervolg op lezen: wanneer ik geen boek bij de hand had, voorzag mijn eigen fantasie in nieuwe verhalen en nieuwe werelden.

2) Je boeken, zei je, vallen onder het subgenre urban fantasy. Was het helemaal in het begin al duidelijk dat het dat zou worden?

Nee, helemaal niet. Ik ben als tiener begonnen met vooral science fiction lezen, daarna pas ben ik de fantasy in gerold via de high fantasy (het begon met Terry Brooks, Tolkien, David Eddings, Feist, ...). Daarin ben ik ook heel lang heel tevreden blijven lezen. Pas veel later kreeg ik mijn eerste urban fantasy-boek in handen en er ging weer een nieuwe wereld voor mij open.

Schrijven liep parallel aan die ontdekkingsreis. Ik heb een verzameling onafgemaakte verhalen die allemaal high en/of epic fantasy zijn. Toen ik meer urban ging lezen, veranderde wat ik schreef mee. Op het moment dat ik de drive kreeg (en de kennis had opgedaan) om ook eens iets echt af te maken zat ik volop in die urban sfeer, en zo komt het dat mijn eerste boek – *Overstekers 1* – een urban verhaal is geworden, over een bemiddelaar tussen mensen en Overstekers: wezens die de meeste mensen alleen uit mythen en sagen kennen.

De laatste jaren ben ik af en toe weer meer high fantasy aan het lezen en ik merk dat de kriebels om ook weer eens in een wereld van mezelf te gaan schrijven, die minder op die van ons lijkt, langzaam toenemen. Dat kun je al een beetje merken in het derde deel van *Overstekers*: een groot deel daarvan speelt zich af in een andere wereld, wanneer het hoofdpersonage terugkeert naar het magische hof waar ze is opgegroeid.

3) Waar komt jouw interesse/ binding met urban fantasy vandaan?

Waarom maak je een klik met een genre... dat is natuurlijk een gevoelskwestie. Maar als ik erover nadenk, kan ik toch wel een aantal factoren noemen.

Ten eerste vind ik het idee geweldig dat alles waar ik van houd bij fantasy – de niet-menselijke wezens, de magie, ... – niet beperkt zou zijn tot een heel andere wereld. Ik hou van de gedachte dat net in een doodnormale stad, waar alles absoluut onfantasyachtig aandoet – flatgebouwen, auto's, technologie, moderne kledij – iets wonderbaarlijks zou kunnen schuilen in de schaduwen. Of verborgen in het open zicht!

Daarnaast is de manier waarop culturen evolueren, in contact komen met elkaar, daardoor weer veranderen... een interesse van mij. Ik heb kunst- en cultuurwetenschappen gestudeerd uit die fascinatie. Voor mij is urban fantasy schrijven ook een manier om dat te onderzoeken.

Wat zou het betekenen wanneer meerdere intelligente soorten samenleven? Multiculturalisme in het kwadraat... Hoe kijken niet-menselijke wezens naar onze moderne, menselijke samenleving? Of hebben ze er zelf invloed op gehad? Ik vind het ook heerlijk om na te denken over hoe mythische wezens (faunen, waternimfen, ...) die we vanzelf associëren met een wereld die veel ouder was, zich zouden integreren in de 21ste eeuw. Hoe komt de essentie van wie ze zijn tot expressie in deze totaal andere wereld? Maken hun kwaliteiten hen het leven net makkelijker of moeilijker? Wat doen ze? Welke jobs oefenen ze uit, hoe komen ze tegemoet aan hun specifieke noden? Hoe is het voor een wezen als een dryade om te leven in een verstedelijkte samenleving? Hoe gebruikt een rusalka haar invloed op mensen die haar bewonderen?

In de derde plaats staat urban fantasy bekend om de sterke, vrouwelijke hoofdpersonages. Op het moment dat ik mijn eerste urban fantasy-boek in handen kreeg had ik vooral heel veel fantasy gelezen waarin mannen de hoofdrol speelden, en dus voelde dat heel verfrissend.

En dan is er nog het gegeven dat veel urban fantasy-boeken een mystery-component bevatten (amateurdetective, bounty hunter). Als tiener heb ik alle Agatha Christie-boeken verslonden. Ik hou van het ontrafelen van een 'case', het samenbrengen van de puzzelstukjes, het achterhalen hoe iets in elkaar zit, een finale waarin alles samenkomt.

4) Wie of wat is je inspiratie op dat gebied?

Ik weet niet of ik het ronduit inspiratie zou noemen, maar de eerste urban fantasy die ik ooit las was van Kelley Armstrong (*Gebeten*). Urban auteurs die ik momenteel heel graag lees zijn Patricia Briggs, Kim Harrison en Anne Bishop.

5) Zijn er speciale aandachtspunten waarop je moet letten bij het schrijven van urban fantasy?

Je moet beseffen dat je even hard zult moeten werken aan het geloofwaardig maken van je setting als wanneer je high fantasy schrijft. Je zou misschien denken dat het makkelijk is dat de wereld die je beschrijft grotendeels bekend is. Maar daardoor heb je ook net een hogere drempel te nemen. Je lezer laten geloven dat magie bestaat op een heel andere plek dan degene die hij elke dag ziet, is in zekere zin veel makkelijker.

Wanneer je urban fantasy schrijft waarin de magische elementen en niet-menselijke wezens 'uit de kast' zijn... dan ben je eigenlijk net zo goed een nieuwe wereld aan het creëren, een met een totaal andere balans. Hoe interageren de magische en technologische aspecten met elkaar? Hoe integreer je wezens met totaal andere noden in een maatschappij die op de onze lijkt en dus is afgestemd op mensen?

Dat laatste is een van de grote uitgangspunten voor *Overstekers*. Waar verschillende culturen naast elkaar bestaan, heb je verrijking, maar ook af en toe wrijving. Het hoofdpersonage, Mirabel, heeft het op zich genomen om ervoor te zorgen dat conflicten niet zover escaleren dat het bestaan van mythische wezens aan het licht zou komen.

6) Je bent opgegroeid aan de Belgische kust. In hoeverre speelt water & de kust een rol in je boeken?

Ik ben er al doende achter gekomen dat ik misschien niet altijd bewust water een rol geef in mijn boeken, maar dat het op de een of andere manier heel makkelijk doorsijpelt (pun intended) in alles wat ik schrijf. *Overstekers* speelt zich voor het grootste deel af in een fictieve kuststad, dus daar is de zee letterlijk nooit veraf. In het tweede deel spelen de kustlijn en de zee zelf ook een belangrijke rol in de plot.

Voor mij heeft de zee iets magisch: het mysterieuze van de onontdekte diepte, de combinatie van immense, overweldigende kracht en schijnbare absolute rust. De metafoer ligt voor mij voor de hand... Aan water en de zee gerelateerde beelden komen heel makkelijk wanneer ik over (de werking van) magie schrijf.

7) Je verwerkt in je boeken ook muziek & mythologie. Je besteedt daar veel aandacht aan. Zie je dat als een onmisbaar onderdeel voor het vertellen van je verhalen?

Mythologie is een hele grote passie van mij. Voor mij zijn die oude verhalen een onuitputtelijke bron. De eerste keer dat ik met mythologische verhalen in aanraking kwam – ik vermoed dat dat de les geschiedenis op school geweest zal zijn – was ik meteen verkocht. Het was zo kleurrijk, zo meeslepend... tegelijk zo groots en zo menselijk. Je voelt de (zoektocht naar) diepe waarheden erin.

Eerst ben ik een hele tijd gefascineerd geweest door de Egyptische goden, daarna namen de Grieks/Romeinse mythen en sagen het over. Die laatste zijn mijn grote liefde gebleven, ook al heb ik voor zowat elke menselijke cultuur wel een boekje met ‘verhalen uit...’ gelezen. Ik vind de verschillen en overeenkomsten in de mythen uit diverse culturen mateloos interessant.

Zelfs wanneer ik niet bewust besluit om een mythologisch element als uitgangspunt te nemen voor een verhaal, diept mijn associatieve brein bij alles wat ik schrijf toch wel weer iets op...

Wat muziek betreft... dat is net zoiets als met de zee en het water... het sijpelt mijn verhalen binnen, soms klein en ongemerkt, soms indringend en overweldigend.

Ik ben opgegroeid in een huis vol muziek en muziek is belangrijk voor mij gebleven. Hoewel ik meestal het liefste schrijf in absolute stilte, zijn er momenten dat ik juist absoluut een bepaald muziekstuk of een bepaalde song nodig heb om een bepaalde scène te kunnen schrijven: die gaat dan eindeloos op repeat tot de scène af is. Ik hoor de muziek dan niet meer

bewust, die verandert in een soort drijvende kracht. Dat laatste is een stukje van de inspiratie geweest voor mijn *Kinderen van Orpheus*-reeks.

8) Heb je een favoriet mythologisch wezen?

Oh help, ik heb er zoveel waar ik op gesteld ben! Natuurlijk kun je niet om draken heen... maar ik heb ook een bijzondere voorliefde voor gedaantewisselaars. En tijdens het schrijven van *Overstokers* ben ik ook erg gehecht geraakt aan faunen. Die hebben al schrijvende onverwacht een belangrijkere rol gekregen dan ik had voorzien.

9) Is er al een nieuw project waar je mee bezig bent?

Ik werk momenteel aan deel drie van de serie *Kinderen van Orpheus*. Die reeks is geïnspireerd door de mythe van Orpheus.

Voor wie het verhaal niet kent, de mythe gaat in het kort zo: Orpheus was een musicus met een vrijwel bovennatuurlijk talent: zijn muziek kon rivieren van plaats doen veranderen, wilde dieren kalmeren, ... Hij daalde af in de onderwereld om de goden te smeken hem zijn jonggestorven vrouw terug te geven.

Hades liet zich overhalen: Orpheus mocht zijn geliefde mee terug naar boven nemen. Er was maar één voorwaarde: hij moest terug naar boven klimmen zonder om te kijken. In ware Griekse tragedie-stijl werd het hem net op het laatst toch te machtig – en hij verloor zijn geliefde voor de tweede keer.

Daarna zwierf hij, half waanzinnig van verdriet, door het land. Orpheus kwam nogal luguber aan zijn einde: hij werd letterlijk aan stukken gescheurd. Volgens bepaalde versies van het verhaal dreef zijn hoofd weg op de rivier, samen met zijn lier, en zong en sprak het nog een poosje verder. Er zijn best wat schilderijen die dat verbeelden.

Op dit verhaal heb ik voortgeborduurd met een paar ‘wat als’-vragen: wat als de andere delen van Orpheus’ lichaam ook gevonden werden? Wat als de mensen die ze vonden – en ze een waardige rustplaats gaven – als dank allemaal een stukje van Orpheus’ gave kregen? Wat als Orpheus’ tocht naar de onderwereld een zwakke plek tussen onze wereld en de onderwereld heeft gecreëerd? Wat als daar nog steeds monsterachtige onderwereldwezens door naar boven komen?

Zo ontstond het idee van een organisatie van begaafden die, vandaag nog steeds, bestaat uit afstammelingen van degenen die stukjes van Orpheus’ gave kregen. De ene heeft helende magie gekregen, de ander telekinese, een ander kan emoties beïnvloeden... en elk van die gaven wordt gevoed door magie. Zij strijden tegen de onderwereldwezens, die het voorzien hebben op musici met een gebroken hart.

Hoofdpersonage Ariane heeft geen idee van deze wereld. Ze komt muziek studeren in Parijs, maar worstelt met de vraag of ze wel écht zo muzikaal is. Dan hoort ze muziek die verder niemand lijkt te horen, is ze getuige van een vreemde overval en raakt ze verwickeld in de wereld van Liederen van Kracht, Sirenen, en het gevaar van liefde die sterk genoeg is om een hart te breken. Het tweede hoofdpersonage, Elena, is net opgegroeid binnen de organisatie. Ze is de jongste aanvoester ooit van een strijdgroep, dus als er iets misgaat tijdens een missie ligt het voor de hand dat iedereen, inclusief zichzelf, kritisch naar haar kijkt... maar is het wel haar fout, of speelt er iets heel anders?

10) Wil je nog wat kwijt aan onze groep?

Eerst en vooral aan jou, John: bedankt voor het leuke interview (ontzettend tof dat er ook eens expliciet aandacht is voor urban fantasy) en voor het oprichten van deze fantastische groep! Verder: bedankt aan iedereen die dit interview tot het einde gelezen heeft – ik wijd nogal makkelijk uit als het over mijn passie-onderwerpen gaat, haha – en moge je deze maand weer een hoop fantastische boekentips opdoen in deze gezellige groep.